

Tỉnh ra rồi! nên tôi xin đóng góp với quý Ai Hữu hai nhận xét chủ quan của riêng tôi như sau:

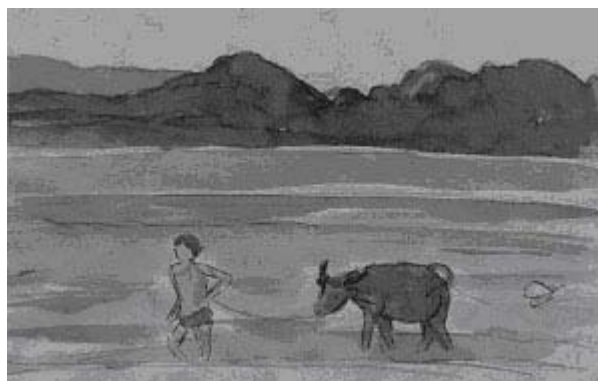
1) Hãy tìm cái vui ở ngay quanh ta, và ngay trong hiện tại, chứ không nên chờ đến khi mọi sự đã qua đi mới hồi tưởng lại quá khứ, và nhờ "cái màng lọc" của thời gian làm cho kỷ niệm thêm nhẹ nhàng êm dịu, rồi ôm ấp, rồi nhớ nhung, để đi tìm cái ảo mà bỏ mất cái thực. Hãy vui ở đây và ngay bây giờ.

2) Khi ta nói "Than ôi! vạn vật đều biến đổi, đều khác xưa!" thì vô tình ta đã ngầm so sánh với một cái gì bất biến. Một động tử chỉ là "chuyên động" khi nó bị mang quy chiếu với một hệ thống cố định.

Vạn vật đều biến đổi, thế mà trong cõi sâu thẳm của tâm hồn, ai ai cũng nuôi một "Giấc mơ hồi Hương" để tìm lại được những cái không thay đổi: cảnh cũ, người xưa với cây đa bên cũ, con đò năm xưa, lũy tre triu mến v.v...

Cái bất biến đó đã không, không, và sẽ không hiện hữu trên đời; thế mà tại sao nó lại có ở trong lòng mỗi người chúng ta? Một trong những câu trả lời có thể là "có lẽ trong cõi thâm sâu nhất, ở ngoài cả không gian lẫn thời gian, phải có một cái gì đó bất biến đứng làm hệ thống quy chiếu cho mọi biến dịch trong vũ trụ.

Cái bất biến ấy phải chăng chính là cái mà Lão Tử gọi là "Đạo".

QUÊ HƯƠNG TÔI

Vân Hà

*Quê hương tôi có đồng xanh gió lộng,
Quyện theo nhau chân sáo bước trên đường.
Tiếng hò đâu vắng vắng nổi nhớ thương,
Bên bờ vắng, ai ngồi trông chiều xuống.*

*Quê hương tôi xóm thôn buồn e ấp,
Bên liếp dừa vun vút thẳng hàng cây.
Cánh đồng dài tuôn trải cuối chân mây,
Vươn lên mãi mùi hương tràn nhựa sống.*

*Những dòng sông, phù sa tô nhuộm thắm,
Chạy ôm bờ cho lúa chín xanh tươi.
Bao mái tranh nằm ẩn nấp bên đồi,
Làn khói tỏa, bữa cơm chiều ấm cúng.*

*Những đêm thanh, ánh trăng thu vắng vắng,
Ôm ấp ngàn, muôn giải tình câu xa.
Hồn ai bay lên mãi tận cung ngà,
Hòa nhịp với nước non cùng hoa gấm.*

*Ai đã sinh mà không ơn dưỡng dục,
Ai làm người mà không có quê hương.
Ai đã đi mà quên vạn nẻo đường,
Nơi ta đứng bước chân đầu tiên ấy.*

*Quê hương với linh hồn ta là mây,
Vấn vương lòng non nước vạn trùng xa.
Ấu thơ xưa, dòng sữa mẹ chan hòa,
Nuôi ta sống trong tình quê mật ngọt.*